

Dörnyei Kálmán
Neo-bhàsmhor

FÖNIX|ASTRA

Hosszú időbe telt, míg kitisztult a látása, és az összemosódó árnyak serénykedő orvosokká és ápolókká álltak össze.

– Magához tért! – kiáltotta az egyikük. Az éles hang majd szétrepesztette koponyáját. Arcizmainak fájdalmas rándulása valószínűleg hatással lehetett a fölé hajoló alakokra, mert innentől kezdve halkabban szólaltak meg.

– Meg tudja mondani, hogy hívják?

Számtalan név keringett a fejében, de egyiket sem érezte sajátjának. Végül csak a fejét rázta.

– Az ön neve Benedict Fuller. Emlékszik rá? Kérem, válaszoljon! Próbáljon meg ébren maradni! Tudja, hogy milyen évet írunk?

– Milyen évet? – suttogta erőtlenül.

– 1860-at, Mr. Fuller. Egy kórházban van, Harrisburgben. Emlékszik, hogy került ide?

– Nem – felelte nagy nehezen.

– Leugrott a Szent Patrick templom tetejéről. Meg tudja mondani, hogy miért tette?

Forogni kezdett körülötte a világ.

– Vízet... Adjanak egy kis vizet! – nyögte, de mielőtt a víz megérkezett volna, újra elvesztette az eszméletét.

– ◇ – ◇ – ◇ –

Három héttel később elhagyhatta a kórházat. Senki sem kereste ez idő alatt, se rokon, se barát. Vagy nem tudták, hogy mi történt vele, vagy

nem volt senkije sem. Bámulatos módon, az emlékezetkiesést leszámítva komolyabb következmények nélkül úszta meg a tizenkét méternyi zuhanást. A legtöbb embert pánikkal töltötte volna el, hogy nem tud semmit felidézni a múltjából, ő azonban csak a fejét ingatta, s néha furcsán felnevetett, például amikor képtelen volt maga elé képzelni az anyja vagy az apja arcát.

A Susquehanna folyó bal oldalán battyogott, beszívva a közeli acélgyár torokkaparó füstjét. Az egyetlen nyomot követte, amije volt. A kórházban egy Tom Forester nevű férfi azonosította, amikor még eszméletlen volt, és megadta az orvosoknak a címét is.

Nemsokára elért a folyóparti Tomahawk kocsmá romos épületéhez. Nagyot sóhajtott, és benyitott az ajtón. A korai óra ellenére is legalább kéttucatnyian tartózkodtak a félhomályos helyiségben. A sarokasztalnál egy őszülő halántékú, ápolatlan férfi szájharmonikázott.

Francia szerelmes dal – állapította meg Benedict, a címére azonban nem emlékezett, pedig biztos volt benne, hogy korábban tudta.

– Mr. Neo-bhàsmhor! – kiáltotta a pult mögül egy köpcös férfi fülig érő szájjal. Bőrszíne és enyhén vágott szeme alapján indián vér csörgedezhetett az ereiben.

Benedict a háta mögé sandított, de nem látott senkit.

– Hozzám beszél? – kérdezte az egész termet betöltő dohányfüsttől hunyorogva.

– Úgy állsz ottan, Benedict, mint e' kísértöt, aki most tért vó'na vissza a halálból. Ami félig-meddig iga' is.

– Ismerjük egymást? – kérdezte óvatosan.

– Há', nagyon a fejedre eshettél. Tényleg nem tudod, ki vagyok? Tom Forester. Az önyém a csehó.

– Jelenleg azt sem tudom, én magam ki vagyok. A kórházban azt mondták, hogy magától talán választ kaphatok a kérdéseimre.

– Nekem nem köll ez az udvarias böszéd. Lassan má' három hónapja iszod az italomat. Puszipajtások vagyunk. Hála Szent Kristófnak, hogy jól vagy, löszámítva, hogy nem ömlékszel dó'gokra. Mi a főnért köröstél a tömplom tötőjén?

– Tom – kezdte, majd elhallgatott, és néhány másodpercig ízlelgette a nevet. A pultos a harmincas éveie elején járhatott, azaz nagyjából egyidősek lehettek; bár Benedictnek fogalma sem volt róla, pontosan hány

éves. – Nem tudom, mit kerestem a templom tetején. Segíts emlékez-
nem! Mondj el mindent, amit csak tudsz rólam!

A pultos megvakarta izzadt homlokát.

– Hun is kezdjem? – Arcán széles vigyor jelent meg. – Először is,
tartozol 100 dollárral.

Benedict idegesen turkálni kezdett kabátja zsebében, pedig már a
kórházban szembesült vele, hogy egy centje sincsen.

Tom hangosan felkacagott.

– Nyugi, pajtú! Csak viccöltem. Te vagy az én mintavendégöm. Bár-
csak mindenki úgy szórna a pénzt, mint te. Nem tartozol nőköm, és ma
nem köll fizetned az italért. A szokásosat kéröd?

Benedict tanácstalanul meredt rá.

– Ó, há' azt sem tudod, mit szoktá' inni? – Tom nagyot sóhajtott, és
kimért három dupla whiskey-t.

– Ez a szokásos? – kérdezte a poharakra meredve.

– E' csak a bemelegítő kör.

Benedict kezdeti tétovázása elillant, és rögtön kettőt felhajtott. A har-
madik poharat lassan forgatgatta, és figyelte, hogyan csitul kezének re-
megése.

– Tehát ki is vagyok én, Tom? Miért hívtál Mr. minnek is? Bármórnak?

– Neo-bhàsmhor – javította ki. – A tizödik whiskey után szoktad így
növözni magad.

– Neo-bhàsmhor? Miféle név ez?

– Azt szoktad mondani, ho' skót gaöl nyelven halhatatlant jelent.
Egyébként is, amikor nagyon részög vagy, halandzsa nyelvökön szoktá'
böszélni. És ha arra kérlek, ho' böszélj önböri nyelvön, akko' mindig
lehurrogsz, ho' az nem halandzsa nyelv, csak én vagyok tudatlan. Na-
gyon viccös vagy ilyenkö'. Fölléphötnél völe a ci'kuszba'.

– Tom, inkább azt mondd, hogy mit tudsz rólam. Mit csinálók? Hova
valósi vagyok? Van családom? Vannak barátaim?

– Há' ilyenökröl nem szoktá' böszélni.

– Akkor miröl?

– Hát leginkább én böszélök, te mög hallgatod.

– Csak tudsz mondani valami használatót?

A kocsmáros beletúrt sűrű hajába.

– Éppönséggöl tudom például, hogy hun laksz. Két sarokra innön

folyásirányt a körösztozódésné' lévő ömölötös bérházba'. Nem lóhót eltévösztteni. Illótvé nókód sögg részögön gyakran sikerü'. Má' sokszor vittólek haza.

Fél órával később Benedict a szobájában kutakodott. Már túl volt egy beszélgetésen a főbérlóvel, amiből csak annyi derült ki, hogy három hónapja költözött be, és mindig rendben fizette a bérleti díjat.

Hiába vizsgálta át tüzetesen a lakást, nem vezetett eredményre. Csak közönséges használati tárgyakat, átlagos ruhákat és néhány dollárt talált, semmi személyes dolgot. Mivel semmi sem volt, ami előrébb vitte volna a nyomozásban, a nap hátralévő részében csak céltalanul ló dórgött a városban, és hamarosan ismét a Tomahawkban kötött ki. Rengeteget ivott, és bár nem emlékezett rá, másnap Tom szerint megint halandzsa nyelven beszélt, amit ő maga ömögirnek vagy – Tom sajátos beszédjét figyelembe véve – lehet, hogy emegirnek nevezett.

Teltek a napok, de nem jutott közelebb a múltja megismeréséhez. Senki sem ismerte, senki sem tudott róla semmit. Pénze fogytával elszegődött a vasúthoz rakodómunkásnak. Nappal dolgozott, este vedelt. Az egyik éjjel két fekete kirabolta, és jól helybenhagyta. Ezt követően annyira megutálta a négereket, hogy szinte nem volt olyan este, amikor itasan ne került volna összetűzésbe velük...

1864., Georgia

Fülledt reggel volt. Benedict Fuller eredetileg sötétkék egyenruhájának színe a rárakódott sártól inkább a déliek szürke kabátjára hasonlított. A napok óta tartó esőzéstől átnedvesedett, súlyos ruhát legszívesebben letépte volna magáról.

Rohadtul elege volt a háborúból. Több mint egy éve katonaként szolgált az Unió seregében, mindössze havi tizenkét dollárért. Bár a gettysburgi ütközetről lemaradt, tavaly novemberben ott volt Chattanooga-ban, és a sűrű ködben a föderáció négy katonájával is végzett. Kettőnek golyót röpített a fejébe, kettőt szuronnal ölt meg. Mind-egyik ugyanolyan könnyen ment. Úgy érezte, nem először csinálhatott ilyet, de hogy mikor és milyen okból ölt korábban, arra nem jött rá. Továbbra sem tértek vissza az emlékei. Gyakran feltette magának a kérdést, hogy mit kereshetett a harrisburgi templom tetején. Vajon öngyilkos

akart lenni? Vagy baleset történt? Netán valaki az életére tört? Nem tudta eldönteni.

– Szerinted a karácsonyt is a harctéren töltjük? – kérdezte a közös sátruk mellett serénykedő katonatársa, Jonathan Wood. Épp egy teás-kannát akasztott fel a tábornút felett lógó kampóra.

– Nagyon remélem, hogy néhány héten belül véget érnek a harcok. Kibaszottul elegendem van már az egészszéből. – Benedict Fullert nem az ezerszámra kiontott emberélet zavarta, még csak nem is a nomád körülmények. A legnehezebben Lincoln múlt évi kiáltványának következményeit tudta elviselni. A seregben, konkrétan az ő századukban is több felszabadított néger szolgált. Az egyikük ráadásul most is épp vele szemben ült, és arra várt, hogy Jonathan elkészüljön a teával.

Mielőtt balhéba keveredett volna vele, az erdőből előlépett Ward százados, pisztollyal és karabéllyal a kezében. Benedict, mint mindig, most is némi irigységgel vizslatta a százados fegyvereit. Ellentétben az ő előlőtöltős puskájával, amit minden egyes lövés után újra kellett tölteni, Ward Henry-Winchester ismétlőkarabélyának tárában tizenhat lőszer lapult, nem beszélve a másfél havi zsoldba kerülő Kerr revolveréről, amellyel további öt lövést volt képes rögtön egymás után leadni.

– Szedelőzködjétek! – utasította őket a százados. – Azonnal indulunk tovább!

Úti céljuk egy gyapotültetvény, illetve a hozzá tartozó település volt. Mindkettőt fel kellett gyújtaniuk. Amikor odaértek az első faházakhoz, a környék kihaltnak tűnt. Az egyik épület nyitott ablakát csapdosta a szél.

Ward ment elől lóháton, mögötte négyes sorokban a többiek, gyalog. Benedict a menetoszlop közepén caplatott, és éppen megbotlott egy kőben, amikor az első lövések eldördültek. A déliek nem sajnálták a löszert. A százados egy golyóval a fejében, hárommal a mellkasában zuhant le hátsáról. A parancsnokuk nélkül maradt katonák egymáson áttaposva futamodtak meg. Benedict hátra sem nézve rohant, ahogy csak bírt. Néhány méterre előtte fekete katonatársa felordított, és a lábához kapva a földre rogyott.

– Segíts! – kiáltotta, de Benedictnek esze ágában sem volt megállni. Amikor már úgy érezte, hogy szétrobban a tüdeje, hangosan fújtatva egy fatörzs mögé bújt.

Hamarosan Hill őrmester kiabálására figyelt fel. A hangot követve

egy tisztásra jutott, ahol a század megmaradt tagjai gyülekeztek. Percről percre újabb menekülők tűntek fel, rövidesen ötvennél is többen voltak. A rangidős tiszt, Hill őrmester vég nélkül parancsokat osztogatott. Mindenkiel újratöltette a puskáját, csatarendbe állította a század megmaradt harc képes tagjait, és közben nem mulasztott el mindenkit leszidni a gyávaságáért. Állítása szerint mindössze alig egytucatnyi ember rejtőzhetett az ültetvényen. Hat-nyolc fős csapatokra osztotta a katonákat, majd parancsba adta nekik, hogy vegyék körül a települést.

– Egyszerre fogunk lecsapni rájuk, minden irányból! Annak, aki megfutamodik, magam röptek golyót a fejébe! – ordibálta.

Benedict Jonathan Wooddal került egy csoportba.

Megkerülve a gyapotültetvényt, hasra feküdtek a fűben, és vártak a megbeszélrt jelre. Amikor a kürtzó felharsant, felugrottak a földről, és a házak felé szaladtak. Puskaropogás és fájdalmas kiáltások hallatszottak mindenhol. Támadóik valószínűleg az emeleti ablakok mögött rejtőzhettek. Benedict Jonathannal berontott az egyik épületbe. A körasztaloknál nem volt senki, a szemközti ajtókhöz léptek. Jonathan óvatosan kinyitotta az egyiket, miközben Benedict a fegyverét tüzelésre készen maga elé tartotta. Ekkor a másik ajtó mögöl egy néger nő rontott elő bozótvágó késsel a kezében. Benedict megpördült, és megpróbálta a puskatussal félreütni a felé száguldó pengét, de a kés megcsúszott, és felsértette a jobb kezét.

– Átkozott ribanc! – A puskatussal arcon vágta a nő, aki az ütés erejétől ájultan rogyott össze.

A bőrszíne ellenére észvesztően kívánatos, és alig lehet több tizen-nyolc évesnél, állapította meg magában Benedict, és nem foglalkozva a sebéből csordogáló vérrel, letolta a nadrágját.

– Megvesztél, ember?! Mit csinálsz?! – szölt rá Jonathan. – Bármikor ránk támadhatnak.

– Ha bárki lenne még a házban, gondolod, hogy előreengedték volna a kis ribancot egy vacak késsel? – mondta, és egy rántással letépte a lány ruháját. Az emlékezetkiesése óta csak néhány kurvával volt dolga. Náluk mindig birkabelet használt, de most annyira magával ragadta a hév, hogy még az sem érdekelt, elkap-e valamilyen nyavalyát a koszos nőszemélytől. – Gyors leszek, Jonathan. Ha végeztem, te is elszórakozhatsz velem.

Jonathan azonban hangosan káromkodva kiment.

A nő kezdett magához térni, ezért Benedict szorosan lefogta. Az el-lenállás kétségbeesett nyögései csak tovább fokozták vágýát. A beteljesedés pillanatában, mintha egy örvény rántotta volna magával, megszédült, és elsötétedett előtte a világ.

1865., Georgia

Lassan kinyitotta a szemét. Először csak homályos képeket látott. Úgy érezte, nagyon sokáig volt eszméletlen, de erre rácáfolt, hogy a néember, akit magáévá tett, még ott volt vele, csak most ő feküdt hanyatt, és a nő magasodott föléje. Szokatlanul nagyinak tűnt a ribanc. A legfurcsább azonban az volt benne, hogy a szemében olyan gyengédséget és szeretetet fedezett fel, amit nem tudott hova tenni.

Mi a fene történt?!, akarta megkérdezni tőle, de összegabalyodott a nyelve.

Megpróbált feltápáskodni.

– Mindjárt feláll a kis vakarék – hallatszott a háttérből egy érdes férfi hang. Benedict a nő keze felé nyúlt, hogy belekapaszkodva ülő helyzetbe tornássza magát. Ekkor vette észre a vékony, barna végtagokat izmos karjai helyén. Ugyanez a változás igaz volt az egész testére. Rúgkapálni és kiabálni kezdett. Az ordítása semmiben sem különbözött egy csecsemő sírásától.

– Kicsi Lucas, nyugodj meg! – duruzsolta a nő, miközben ölbe vette.

Benedict azonban nem úgy nézett ki, mint aki egyhamar megnyugodna.

Mi a nyavalya történt? Mit keresek egy nigger csecsemő testében?! Hogyan lehetséges ez? Biztos csak álmodom, cikáztak a fejében a gondolatok.

Hiábavaló makacskodása egészen addig tartott, míg a néember bele nem kényszerítette a mellbimbóját a szájába, és ő szinte ösztönösen szívni nem kezdte magába az anyatejet. Érdekes módon ettől lecsillapodott.

Mintha whiskey-t innék, suhant át az agyán, és egyúttal hitetlenkedve azt is megállapította, hogy mennyire nem vágyik alkoholra, ami felettebb szokatlan érzés volt.

Az Úr akarata – könyvelte el magában a történeteket, mert más ma-

gyarázat nem jutott eszébe. Utálta a niggereket, és így bünteti meg: egy nigger gyerek bőrébe bújtatta. Már csak arra lett volna kíváncsi, mi történhetett az igazi testével? Vajon hol lehet most Benedict, a katona? Meghalt? Az Úr egy villámmal is lesújthatott volna rá, mégsem azt tette. Meglepődött gondolatain, mert nem tartotta magát különösebben vallásosnak. Most mégis kétségbeesetten kapaszkodott ebbe a magyarázatba. A fejsérülésekor elvesztette minden emlékét, beleértve a gyerekkoriakat is. Most egy új esélyt kapott, hogy ismét gyerek lehessen. Csakhogy nem volt az, és biztos volt benne, hogy ezt nem is lesz képes sokáig eljátszani a külvilág előtt. Amint elég erő lesz a lábaiban, lelép innen... bárhol legyen. Hogy utána mit csinál majd egy néhány hónaposnak kinéző néger baba testében, abba bele sem mert gondolni.

– ◇ – ◇ – ◇ –

– Ne olyan hangosan, Thomas! Nem hagyod aludni Lucast! – pisszegte le a nő az asztalnál ülő öreget.

Benedict – vagy új nevén Lucas – annyit már megtudott, hogy a nőt Marynek hívják, az idős férfi, Thomas pedig a nagybátyja. Továbbra is Georgiában voltak, és nem egész egy év telhetett el a gyapotültetvény lerochanása óta.

– Sajnálom, Mary! – mondta Thomas, de látszott rajta, hogy egyáltalán nem így gondolja. Ugyanolyan hangosan és indulatosan beszélt tovább, mint előtte. – Mert hát mit nyertünk azzal, hogy véget ért a háború? Hiába győzött az Unió, Lincoln halott, és senkit sem érdekel, hogy itt délen mi történik velünk. Észak hiába szabadított fel bennünket, ha még a szavazás lehetőségétől is megfosztanak. Az ültetvényen legalább mindig volt mit ennünk. Most itt ez a szárnalmas kis farm, és attól rettegnünk, hogy éhen halunk, vagy hogy meglincselnek bennünket a fehérek. Tudod, mi az egyetlen, ami változott? Annyi, hogy már nemcsak keresztnevem lehet, hanem ha akarom, vezetéknevet is felvehetek. Éljen!

– Ejh, Thomas! Így tényleg nem hagyod aludni!

– Valóban. Milyen értelmes tekintettel mered rám.

Benedict becsukta a szemét.

1867., Georgia

Gyakran riadt fel úgy, hogy azt hitte, csak egy rossz álom, ami vele történik. Azonban mindannyiszor csalódottan szembesült vele, hogy valóban egy barna bőrű kisbaba testébe van zárva, és négerek között él egy rozoga viskóban. Miután megtanult járni, sokszor felmerült benne, hogy megszökik, de aztán mégsem tette. Hogyan is boldogulhatna kisbaba-testben? Legalább már nem kellett végigszenvednie a tisztába tétele megalázó procedúráját. Kis faedénybe végezte a dolgát, ami Maryt büszkeséggel töltötte el, hiszen még kétéves sem volt.

– ◇ – ◇ – ◇ –

Amikor nem bal lábbal kelt, és optimistábban állt a világ dolgaihoz, örült neki, hogy több mint harminc évet fiatalodott. Ilyen nap volt a mostani is. Nem sokkal éjfél után ébredt. Mary békésen aludt mellette az ágyban. Egyáltalán nem érzett testi vonzalmat iránta, de jólesett neki a nő közelsége. Biztonságérzettel töltötte el. Még magának sem lett volna hajlandó beismerni, de megkedvelte. Miután visszaaludt, addig-addig forgolódott álmában, míg végül sikerült szorosán mellé furakodnia, és átölelnie.

Másnap magas lázzal ébredt.

– Mary! Mary! – rikácsolta vékonyka hangján. Képtelen volt a nő „anyának” hívni.

Mary a homlokára tette a kezét, majd kétségbeesetten Thomas után kiáltott. Gyógyteával itatták, folyamatosan borogatták a homlokát és a végtagjait, de a láza egyre feljebb és feljebb szökött.

– Be kell vinnünk az orvoshoz Dawsonville-be! – morogta Thomas, és már sietett is az istállóba befogni a lovat. Délben már félúton zötykölődött a szekerük a Dawsonville-be vezető, kihalt földúton. Thomas elöl ült a bakon, Mary hátul egy nagy kupac szalmán, és szorosán magához ölelte a pokrócokba bugyolált Benedictet.

Hirtelen két lovas vágatott elő a fák közül, puskával a kezében. Az egyik férfinak gennyes kiütések borították az arcát, a másiknak hosszú sebhely futott végig a homlokától az álláig.

– Hová-hová niggerek? Mi ez a nagy sietség? Csak nem elloptatok valamit, és próbáltok meglógni? – kérdezte a sebhelyes képű. – Mutassátok a holmitokat!

Thomas nem mozdult. Az ostort tartó keze megfeszült.

– Dawsonville-be kell érnünk minél előbb. A gyermeknek orvosságra van szüksége – mondta határozott hangon. – Kérlek, engedjétek utunkra!

– Te csak ne merészelj sürgetni bennünket! Hadd lássuk, mennyi pénzt lopkodtatok össze! Ide velem!

– Amink van, az orvosságra kell. Nem adhatjuk oda!

– Nézd a', de felvágták a nigger nyelvét! – szólalt meg a ragyás képű. – Te, Bill, ez nem az a nigger, aki arra biztatta a fajtáját, hogy menjenek el szavazni? De bizony, hogy az! Ott hőbörgött a városháza előtt, és majdnem megtámadta Joe-t. Te mocsadék! Most ellátjuk a bajodat.

Thomas felemelte az ostorát, hogy vágásra ösztökélje a lovat. Lövés dördült.

Mary ijedtében felkiáltott. Benedict idegesen fészkelődött a nő karjában, nyakát forgatva próbálta nyomon követni az eseményeket.

Thomas kezéből kiesett az ostor, és a férfi hangtalanul rogyott össze.

A sebhelyes arcú Bill lepattant lováról, és közelebről megnézte a mozdulatlanul heverő feketét.

– Szép lövés volt, Will. Egyenesen a szívébe.

– Gyilkosok! Gyilkosok! – ordibálta Mary.

– Hagyd abba a sikítózást, te ostoba szuka! A nigger ránk akart támadni. Mi csak védekeztünk – mordult rá Bill.

Mary azonban továbbra sem hagyott fel a sírással és a fenyegetőzéssel.

– Most már aztán elég legyen! – mondta a sebhelyes arcú, majd pus-káját a szekér oldalának támasztotta, felugrott a szalmakupac tetejére. Benedictet kitepte Mary karjából, és bedobta az út menti árokba, aztán egy ökölcsapással elhallgatta a nőt.

– Majd megtanítalak az engedelmességre! – lihegte a képébe, miközben leráncigálta róla a ruhát.

Will jóízűen kacagott.

– Mire újratöltöm a fegyverem, végezz vele! De meg ne öld! Még én is el akarok játszozni vele.

Mary nem hagyta magát. Amint egy kicsit magához tért, rúgni, harapni és karmolni kezdett. Bill elkapta a nyakánál, fojtogatta. Will újratöltötte a fegyverét, közben megállás nélkül nevetett. Benedicttel egyikük sem foglalkozott.

Benedictet a vastag ruha, amibe Mary bebugyolálta, megmentette atól, hogy összevissza zúzza magát. Reszketett a láztól és a haragtól, forgott körülötte a világ, hányinger kerülgette, de Mary kínkeserves nyögései erőt adtak neki. Kimászott az árokból, átbújt a kerekék közt, és megragadta a szekérnek támasztott puskát. A fegyver majdnem kétszer akkora volt, mint ő, alig tudta megemelni.

Will szeme elkerekedett, amikor meglátta, és az arcára fagyott a vigyor. Azt sem gondolta volna a kölyökről, hogy járni képes, így igencsak meglepődött, amikor a kis nigger egy pillanat alatt kibiztosította a fegyvert, és a csövét rászegezte. Valamit mondani akart, de Benedict nem várta meg, meghúzta a ravaszt. Willt a gyomrán érte a találat. Kiesett a kezéből a fegyver, és üvöltve zuhant le a lováról.

Bill felugrott a szekéren. Szánalmas látványt nyújtott döbbent képével és letolt gatyájával.

– Mi az Isten?! – hördült fel megpillantva a kislíút, amint odaszalad Will fegyveréhez. – Mit csinálsz?! Teszed le azt a puskát?!

– Dögölj meg, rohadék! – sipákolta Benedict vékonyka hangján, és fejbe lőtte.

Mire Mary magához tért, mindkét férfi halott volt, Benedict pedig eljátszotta, hogy a bokorban sírdogál.

– Lucas! – Mary odaszaladt hozzá, és ölbe kapta. Fogalma sem volt róla, hogyan halhattak meg a támadóik. Hálásan imát mondott a Mindenhatóhoz, amiért megmentette őt és a fiát is.

1873., Tennessee

Több mint öt éve volt már, hogy Nashville-be költöztek, és pontosan hat év telt el Thomas halála óta. Mary szép arcát az alkohol sem tudta elcsúfítani. A tornácon ülve egy üveg olcsó brandyt iszogatótt.

– Hagyj már békén, Lucas! – förmedt a fiára.

– Tudni szeretném, mi történt az apámmal! – makacszkodott Benedict.

– Az apád egy szemét állat volt! – vágta rá Mary, és nagyot húzott az üvegből.

– Legutóbb még azt mondtad, hogy nem is ismerted.

– Attól még egy szemét állat volt.

– Ha nem is ismerted, miért gondolod ezt róla?

– Északi katona volt. A társaival megtámadták az ültetvényünket. Sokakat megöltek, és felgyújtottak mindent. Engem megerősszakolt, így születél te. Benedictnek hívták a katonatársai. Tudni akarsz még valamit? – kérdezte alkoholgőzös fejfel.

Benedict – annak ellenére, hogy a bőrszíne alapján inkább tűnt négernek, mint félvérnek – csecsemőkora óta sejtette, hogy ő maga lehetett a saját apja. Elvégre kilenc hónapra rá született, hogy megerősszakolta Maryt. Honnan máshonnan lett volna a nőnek egy ilyen korú gyereke? Mégis most, hogy Mary megerősítette ezt a tényt, szégyenérzet töltötte el.

– Sajnálom! – mondta.

– Ne sajnáld, Lucas. Te igazán nem tehetsz semmiről.

Benedict ezt inkább nem firtatta.

– Azt tudod, hogy a történetek után mi lett az... apámmal?

– Persze hogy tudom. Ott helyben meghalt, miután engem meggyalázott. Elpattanhatott valami az agyában, vagy egyszerűen csak leállt a szíve. De lehet, hogy az Úr büntette meg azért, amit velem tett. Fogalmam sincs, de nem is érdekel. Ne bánkódj egy percig se miatta. Velejéig gonosz ember volt. De te egyáltalán nem hasonlítasz rá. Te olyan... olyan jó és okos vagy.

Mindketten hosszan hallgattak.

1878., Tennessee

Idának hívták. Tizenöt éves volt, de legalább tizennyolcnak nézett ki. Benedict először a patakparton sétálva pillantotta meg. A lány a derékig érő vízben állt anyaszült meztelenül. A hullámok vad táncot jártak darázsdereka körül. Ébenfekete bőrén a vízcseppek, mint megannyi kristály, ragyogtak a hajnali napfényben.

Megerőzte korán kelni, állapította meg Benedict, és behúzódott egy bokor fedezékébe. Lehúzta fejét a levelek közé, és kilesett az ágak közötti szűk réseken. Egy ágacska megroppant a lába alatt.

Biztosan észrevett, szitkozódott magában.

A *jelenés* a bokor felé fordult, aztán mintha mi sem történt volna, lábujjhegyre állva nagyot nyújtózkodott, felfedve teljes meztelenségét.

Benedict akkorát nyelt, hogy azt a patak túloldaláról is hallani lehetett. A lány egy szerelmes dalt dúdolva forogni kezdett, kezével lágyan simogatva a víztükröt. Aztán hirtelen hanyatt vetette magát, és elmerült a habokban. Benedict önkéntelenül is kidugta a fejét az ágak takarásából, és csak akkor húzódott vissza, amikor a lány ismét felbukkant a víz alól.

Egy ideig hanyatt fekve lebegett, és hagyta, hogy lefelé sodorja az ár. Néhány méterrel lejjebb felállt, és kimászott a patakából. Ráérősen kicsavarta hosszú, fekete haját, majd leült egy kőre. Lábaik keresztbe téve hátradőlt, és várta, hogy megszáradjon.

Miután megszáradt, felöltözött, és egyenesen a bokor felé indult. Benedict a torkában érezte szíve dobogását. Haragudott magára, amiért ilyen hatással volt rá a lány, ugyanakkor izgatottan várta, hogy mi fog történni.

– Rabul ejtett a bokor? – szólította meg Ida csillogó szemekkel.

Benedict kikászálódott a sűrű ágak közül.

– Valami egészen más ejtett rabul – felelte mosolyt csalva a lány arcára. – Lucasnak hívnak.

– Én Ida vagyok.

– Ida – ismételte meg Benedict, mintha valami bűvös varázsige lenne.

– Most bánom először, hogy eltörölték a rabszolgaságot.

– Miért? Szeretnéd, ha a rabszolgád lennék?

– Nem, nem. Épp fordítva gondoltam.

– Hát, sajnos ez már nem történhet meg. Akkor most mi lesz?

Benedict nem sokáig gondolkozott a válaszon.

– Akkor legyél a feleségem!

Ida felnevetett.

– Lucas, Lucas! Te aztán nem vesztegeted az idődet. Nem érzed úgy, hogy túl fiatal vagy hozzám?

– Hidd el, sokkal öregebb vagyok annál, mint amennyinek kinézek – mondta. Sokkal, de sokkal – tette hozzá gondolatban.

Ida megláthatott valamit a tekintetében, mert az arcáról eltűnt a mosoly, és komoly hangon folytatta.

– Ha azt akarod, hogy a feleséged legyek, akkor meg kell ismernünk egymást.

– Semmire sem vágyom jobban.

– Jó. Akkor holnap pirkadatkor találkozunk ugyanitt.

– Rendben.

– De holnap te legyél a patakban, és én nézlek innen – tette hozzá Ida huncutul.

Másnap minden úgy történt, ahogy megbeszélték. Benedict fürdött a patakban, Ida a partról nézte. A rákövetkező napon már együtt fürödtek a vízben.

1881., Tennessee

– Én, Lucas fogadom az élő Istenre, hogy Idához, akinek most Isten színe előtt a kezét fogom, hű leszek, őt holtomig el nem hagyom, szerelemből veszem feleségül. Isten engem úgy segéljen! Ámen.

A fogadalomtétel után Ida és Benedict letérdeltek, és a lelkész a kezét a fejükre téve imádkozott.

A menyegzőre a Diófa völgy végén álló kis baptista kápolnában került sor. Benedict nem érzett nagy elkötelezettséget Isten iránt, de Mary unszolására, no meg persze, hogy elvehesse feleségül szerelmét, egy évvel ezelőtt megkeresztelkedett, és a nashville-i baptista közösség tagja lett.

A szertartás szűk családi körben zajlott. A virágokkal díszített kápolnában kettőjükön és a lelkészen kívül ott volt Mary és a férje, Abraham, akivel alig egy éve keltek egybe, és Ida szülei, nagyszülei meg a három testvére a párjaikkal.

A szertartást követően átmentek Ida szüleinek házába, ahol bőséges vacsora várta őket. Jóízűen ettek, beszélgettek, a vége felé még énekeltek is. Alkoholt se Mary, se Benedict nem fogyasztott. Benedict az újjászületése óta egyáltalán nem ivott, Mary pedig azóta, mióta megtalálták egymást Abrahammal.

– Már nagyon vártam, hogy véget érjen az istentisztelet és a szeretetvendégség – mondta Idának, miután visszavonultak a szobájukba, és összebújtak az új hitvesi ágyukban.

– Nem érezted jól magad a szüeim társaságában? Talán nem tetszettek apám tréfás történetei? – incselkedett vele Ida.

– Dehogynem tetszettek. Csak már kis híján beleőrültem a várakozásba, hogy végre a karjaimban tarthassalak – mondta, miközben lefejtette újdonsült felesége ruháit. – Már nem zavar, hogy olyan fiatal vagyok? – kérdezte tőle Benedict.

– Ó, nagyon örülök neki! Így még száz év múlva is tudsz vigyázni rám, amikor már öreg leszek és gyenge.

– Úgy lesz, drágám – mosolygott Benedict.

– Soha ne hagyd el! – súgta neki Ida.

– Soha, szerelmem.

Innentől annyira belefeledkeztek egymásba, hogy többet egyikük sem beszélt.

Fél órával később Benedict holtan feküdt szerelme meztelen testén.

1886–1886., Tennessee

Úgy érezte, örökké tart a sötétség. Olyan volt, mintha egy tenger mélyén lebegne, ahova sosem jut el a fény. A halotti csendet csak egy hangos, monoton dobogás törte meg. Aztán egyik pillanatról a másikra megszűnt a zaj, világosodni kezdett, és hirtelen számtalan elmosódó árny vette körül. Aztán ahogy teltek a hetek, kitisztult a látása, és ekkorra már azt is tudta, mi történt vele: ugyanaz, ami tizenhét évvel ezelőtt. Újra egy újszülött testében rúgkapált, csak most nem világosbarna bőre volt, hanem ébenfekete.

Nem hiszem el! Ilyen nincs! Miért teszi ezt velem a Mindenható?! Szeretett volna káromkodni, de csak gügyögésre telt. Egy bölcsőben feküdt. Senki más nem volt rajta kívül a szobában.

Ezek szerint másodszor is meghalt és újjászületett. Vagy lehet, hogy nem is másodszorra? Lehet, hogy sokkal, de sokkal többször megtörtént? Lehet, hogy már száz évvel ezelőtt is, ha sikerült teherbe ejtenie egy nőt, meghalt és újjáéledt a saját fiaként?

Eszébe jutott Tom Foresternek az emegir vagy ömögir nyelvvel kapcsolatos megjegyzése. Lehet, hogy részegen mégsem halandza nyelven beszélt? Ha nem, akkor miféle nyelv az az emegir, és ő honnan a fenéből ismerhette? Sok száz éve beszélte volna?

E felismerésnél már csak az nyomasztotta jobban, hogyan mondja meg Idának, hogy nem halt meg, a gyereke egyben a férje is. Abban biztos volt, hogy el fogja árulni neki, képtelen lesz még egyszer végigszínészkedni a gyerekkorát. Ráadásul Ida nem Mary. Maryt úgy-ahogy elfogadta a nevelőanya szerepében. Ida viszont teljesen más, belé szerelmes. Óvatosan kell majd közölnie vele a hírt. Nehogy úgy rájesszen,

hogy megálljon a szíve. Fogalma sem volt, hogyan reagálna bárki is, ha a néhány hónapos gyermeke így szólna hozzá: „Kérlek, ne rémülj meg, de én vagyok az elhunyt szerelmed!” Szegény Ida! Nagyon nagy szomorúságot okozhatott neki azzal, hogy *elhagyta*. De örülni fog, ha megtudja, hogy életben van. Hol marad már ennyi ideig?

– ◇ – ◇ – ◇ –

Hamarosan nyílt az ajtó, egy asszony jött be rajta. Ez nem Ida, hanem a nővére, Adelae – ismerte fel. A nő egy cumisüveggel a kezében odalépett hozzá, és a szájába nyomta.

Benedict némán tűrte és ivott. Talán kecsketej lehetett az üvegben.

A legszívesebben megkérdezte volna: Hol van Ida?

Az asszony hamarosan távozott. Órákkal később azonban visszajött és tisztába tette. Ugyancsak ő jelent meg a későbbiekben is, egész nap. Sőt a rákövetkező napon is.

Benedict kezdett aggódni. Hol marad Ida ilyen sokáig? Miért nincs mellette? Legalább Mary meglátogathatta volna! De őt sem látta még egyszer sem.

A harmadik napon Adelae azt találta mondani neki, miközben szomorú arccal fölé hajolt:

– Szegény kis árva!

Benedict körül forogni kezdett a világ. Úgy érezte, egy pillanat alatt visszataszították a sötét tenger mélyére.

– Idaaa! – kiáltotta, mire Ida nővére, rémült arccal hátratántorodott, mintha szellemet látott volna. – Iaa! Iaa! Iaa! – bömbölt tovább Benedict, most már egészen olyan hangon, akár egy csecsemő.

– Ida nevét kiabálta! – bizonygatta valamivel később Adelae a férjének.

Hosszan nézték a babát.

– Biztosan képzelődtem – sóhajtott Adelae.

– Csak félrehallottad a gügyögését – mondta szelíden a férje, és megsimogatta a nő vállát. – Ida mindenkinek nagyon hiányzik. De erősnek kell lennünk! Ne érezze a baba a szomorúságot. – Elindult az ajtó felé, majd félúton visszafordult. – Holnap lesz a temetés. Talán jobb lenne, ha itthon maradnál a gyermekkel.

– Nem. Magammal viszem – mondta határozottan Adelae.

A városi temetőben kisebb csoport gyűlt össze a sír körül. Benedict Adelae kezében feküdt. A nő szorosan magához szorította, így semmit sem látott a körülötte zajló eseményekből.

– Kedves gyászoló testvéreim! – szólalt meg a pap. – Szomorú szívvel gyűltünk ma itt össze, hiszen elérkezett a pillanat, amikor elszakadunk Mary Washingtontól, akinek meghatározott helye volt életünkben.

Mary?! – döbrent meg Benedict. Ez nem Ida temetése?! Mary is meghalt?! Hát hány csapást kell még elviselnem?!

Mélyen lesújtotta Mary halálának híre, de meg sem közelítette a szerelme elvesztése miatti fájalmát. Benedictnek önkéntelenül is Ida angyali arca lebegett a szeme előtt, az ő illatát érezte a levegőben. Mintha még a hangját is hallotta volna.

A szertartás után a gyásznép a temető melletti imaházban gyűlt össze. Itt Benedictnek csak fülelnie kellett, hogy megtudja, mi történt szeretteivel. Ida a szülésbe halt bele. Benedictet a tudat, hogy ő okozta a halálát, ólomsúlyként húzta a mélybe. Ráadásul Mary haláláért is felelősnek érezte magát. Miután Mary elveszítette őt, az alkoholban keresett vigaszt. Egy hete Abraham is elhagyta, és még aznap halálra itta magát.

Benedictnek nem volt többé maradása Nashville-ben. Minél előbb menekülni akart múltja fájdalmas emlékei elől. Négy év telt el, mire eléggé megerősödött, hogy egyedül is boldoguljon. Ekkor magához vett egy hegyes kést meg egy kanna kecsketejet, s az éjszaka leple alatt meglógott Adelae és a férje házából.

A várostól délre fekvő Zölgy-hegyen keresett menedéket, ahol nem zavarhatták embertársai. Erdei bogycok nedvén élt, de ahogy telt az idő, a korhadó fák kérge alatt tanyázó pondrókra is ráfanyalodott. Ahogy hűvösebbé vált az idő, megpróbált egy barlangot találni. Amikor azt hitte, hogy végre szerencséje lesz, és hosszas keresgélés után ráakadt egyre, vesztére egy farkas lakott benne. A késével éppúgy esélye sem volt ellene, mint ahogy az apró lábával elrohanni sem tudott volna előle. A vadállat rávetette magát, és a földhöz szegezte.

– Vissza, Árnyék! – hallott egy érdes hangot a farkas mögül. – Miféle szerzetet fogtál? Meg ne edd! A végén még megharagszanak ránk az erdő szellemei. Ereszted el azonnal!

Így ismerkedett meg Benedict Atagulkuval, a cseroki indiánnal.

1887–1899., Zölgy-hegy

Benedict a férfi arcát fürkészte, és megpróbálta kitalálni, mennyi idős. Éppúgy lehetett negyven-, mint akár hatvanéves.

Az indián az első pillanattól barátságos volt hozzá, és nagy tiszteletet tanúsított Benedict irányába.

– Atagulkalunak hívnak. Téged hogyan szólíthatlak, Fák Gyermeke?

Benedict nem válaszolt azonnal. Gondolkozott, hogy Benedictként, Lucasként vagy valamilyen más néven mutatkozzon be. Esetleg elfusson.

– Benedict – mondta végül.

– Megértem, hogy nem szeretnéd elárulni az igazi nevedet. Nekem Atagulkalu a valódi nevem. Csak azok ismerik, akik a legnagyobb bizalmamat élvezik.

Benedict tiltakozni akart, hogy ő is a valódi nevét mondta, de aztán elbizonytalanodott, hogy valóban így van-e. Ki tudja, hány élete és neve volt már?

– Mivel érdemeltem ki a bizalmadat? – kérdezte inkább.

– Az erdők szellemei már egy teliholddal ezelőtt megjósolták az eljöveteledet, és azt is, hogy a sorsunk összefonódik – Az indián szája széles vigyorra húzódott.

– Értem – krákolgott Benedict. – Mégis, a jóslat ellenére nem furcsálsz, hogy egy magamfajta szerzet áll előtted? Vagy máskor is találkoztál már hozzám hasonlóval?

– A láthatatlan világ néha láthatóvá válik. Ilyenkor számtalan szokatlan dolgot tapasztalni – mondta amaz távolba révedő tekintettel, továbbra is vigyorogva. Azonban ez már nem mosolynak tűnt, hanem inkább egy olyan ember grimaszának, akire a félelem árnyéka vetül.

Benedict nem is kérdezett többet.

– ◇ – ◇ – ◇ –

Atagulkalu megosztotta vele a barlangját, a tüzét és az élelmét. Benedict rövid idő után úgy gondolta, hogy keresve sem találhatott volna jobb szállást és társaságot magának.

Az indián rendkívül sokat tudott beszélni. Már a találkozásuk első napján elmesélte, hogy egy cseroki törzs sámánja volt. Az 1839-es nagy

áttelepítésekkor nem volt hajlandó Oklahomába vándorolni, helyette a vadonba menekült, és azóta sem hagyta el Zöld-hegyet. Végigvezette Benedictet a barlangon, és megmutatta a festményeket a falakon, amelyek saját maga készített. Mindegyik képhez volt egy története is. A hátsó, titkos kijáraton át egy veteményeskertbe jutottak. Tucatnyiféle zöldség és gyümölcs termett itt. Atagulkalu a kertészkedésről is vég nélkül tudott mesélni. Benedict mérget vett volna rá, hogy a remeteéletet élő indián '39 óta nem szólalt meg, és most egyetlen nap alatt akarta bepótolni több mint negyven év kihagyását. De tévedett. Az öreg sámán nem csak vele tudott beszélgetni. Benedict a következő este észrevette Atagulkalut, amint egy fa alatt álldogált. Felette az egyik ágon egy bagoly trónolt. Az indián felnézett az ágra, és másfél órán keresztül beszélt cseroki nyelven. Akkor vált igazán bizarrá a helyzet, amikor még azután is jó egy órán át be nem állt a szája, miután a bagoly elrepült.

– Köszönöm, hogy befogadtál! – mondta Benedict néhány héttel azután, hogy először találkozott az indiánnal.

– Igazán nincs miért hálálkodnod, Fák Gyermeke. A szellemek azt mondták, hogy egyszer még gazdaggá fogsz tenni.

Benedict hitetlenkedve nézett rá.

– Ilyet mondtak a szellemek?! Miféle lények ezek? Hogyan tudsz velük beszélni?

– Minden, ami létező, bír egy másik alakkal a szellemvilágban, legyen az állat, ember, növény vagy bármi más. A test halandó, de a szellem örökké él. A megfelelő rituáléval elérheted a szellemvilágot, de ha túl sokszor jársz ott, akkor előfordulhat, hogy onnan találnak rád.

– Nem veszélyes ez? – vágott a szavába Benedict, mielőtt az indián hosszas előadásba kezdett volna. – Nincsenek gonosz és jó szellemek?

– Én inkább úgy fogalmaznék, hogy vannak olyanok, akik gyorsan a segítségére sietnek, de nagy árat kérnek érte, és vannak olyanok, akiket hosszan szolgálsz, aztán vagy hasznodra válnak egy idő után, vagy nem.

– Én is találkozhatok velük? – kérdezte Benedict. Atagulkalu kis ideig töprengett, végül csak annyit mondott:

– Kövess!

A barlang mélyén tüzet gyújtott, és leültette elé Benedictet. Aztán cseroki nyelven énekelni kezdett, és körbetáncolta a lángokat. Közben sötét port szórt az égő rózsákra. Bár az indián elég meggyőző volt, Be-

nedict nem igazán hitt a szellemvilágban és a szellemekben. Kíváncsian várta, mi fog történni. Először nem tapasztalt semmi szokatlant.

– Megérkeztél a szellemvilágba. Most magadra hagylak – mondta Atagulkalu. Mosolyogva elment mellette, és a folyosón át elhagyta a termet.

Én ugyan nem érkeztem meg sehova – gondolta Benedict.

– Megérkeztél a szellemvilágba. Most magadra hagylak – mondta ismét Atagulkalu, és ahogy az előbb tette, megint elsétált mosolyogva mellette, és távozott.

Benedictet kirázta a hideg. Az indián után akart kiáltani, de nem jöttek ki szavak a száján. Atagulkalu harmadszor majd negyedszer is megjelent, majd eltűnt, mindig ugyanúgy búcsúzkodva. Benedict ekkor már az örület határán egyensúlyozott. Összeszedte minden akarateréjét, és feltápaszkodott a földről.

– Atagulkalu! – sikerült felkiáltania végre, és megindult a folyosó felé. De bármennyire elszántan is futott, nem érte el a járatot. Mindig ugyanolyan messze volt tőle. Megpróbált nyugalmat erőltetni magára, és a falhoz hátrált. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor ujjai a hideg kőhöz értek.

Túlságosan is hideg – gondolta, és gyorsan elrántotta a kezét, mielőtt a sziklához fagytak volna az ujjai. A hideg ellenére szorosan a fal mellett maradt. Fogalma sem volt, mennyi idő telt el, de egyszer csak ott termett a barlangból kivezető folyosón. Lélekszakadva elkezdett felfelé szaladni az enyhén emelkedő járatban, és amikor már azt hitte, hogy kijutott, ugyanabba a barlangterembe ért vissza, ahonnan elindult. Nem volt ideje ezen rágódni. Megcsapta az arcát a forróság. A lángok elől a falhoz rohant, majd egyszerűen belépett a sziklába, mintha csak egy ködfelhő lett volna. A fal mögött már ezernyi szellem várt rá. Először a jövőjéből mutattak neki egy jelenetet, amelyben egy börtönben raboskodott. Aztán ismeretlen, keserű múltja képeivel bombázták, amelyeket bár sikerült tudatalattija legmélyére száműzni, kitörni készülő vulkánként lapultak elméjében. Sikoltozva tért magához Atagulkalu ölében...

– ◇ – ◇ – ◇ –

Tizenkét évvel később egyik reggel a barlang előtt üldögélve így szólt az indiánhoz:

– Sosem tetted szóvá, hogy manó létemre folyamatosan nővök, akár egy embergyerek.

Atagulkalu elmosolyodott. Szemével a felettük elvonuló madárrajt követte.

– Hisz mondtam neked már az első napon, hogy sorsaink összefonódnak. Az én szellemem dominánsabb, mint a tiéd, így nem belőlem lett manó, hanem te cseperedtél emberré – válaszolta magától értetődően.

Benedict hosszan nézte az öreg indiánt.

– Tizenkét éven keresztül nem beszéltem róla, mit láttam a szellemvilágban azon a bizonyos napon – törte meg a csendet. Atagulkalu arcáról eltűnt a mosoly. Benedict összeszedte magát, és így folytatta: – A szellemek megerősítették azt, amit mondtál: mármint, hogy gazdaggá teszek. És azt is elárulták, mikor és hogyan fogom csinálni. Eljött az ideje, hogy beteljesítsem a jóslatot. De el kell hozzá hagynunk a barlangot.

– Ha a szellemek ezt mondták, akkor így is kell tennünk. Bárhogyan is alakul az utunk, ne feledd, Fák Gyermeké, engem már azzal, hogy megismerhettelek, gazdaggá tettél!

Amíg nem tudod a titkomat, addig nem ismersz igazán, tette hozzá gondolatban Benedict. Hamarosan azonban megtudod.

1899., Tennessee állami börtön

– Árulja el, hogy ki volt a társa, és hogy hol a pénz! – förmedt rá a vallatószt.

Benedict szótlánul bámult maga elé, mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

– Maga ostoba fajankó! A társa cserben hagyta, és meglógott ötven ezer dollárral. Magának esélye sem volt elmenekülni. Beszéljen, ember!

Régen nem szólítottak embernek, suhant át Benedict fején.

– Maga szerencsétlen kretén volt az, aki sakkban tartotta az őröket, míg a társa kereket oldott – zendített rá újra a vallatószt. – Magát feláldozták! Mondja el, amit tud, és megúszhatja 30-40 évvel!

Benedict azonban hajthatatlan volt. Visszavezették a cellájába, ami alig volt nagyobb egy egérlyuknál. Nem sokáig maradt egyedül. Hamarosan nyílt az ajtó, és két mogorva tekintetű őr beengedte Amandát.

– Aztán gyors legyél, nigger! – ripakodott Benedictre az egyik foglár.
– Ha lebukunk, szíjat hasítunk a hátadból!

– Én hősöm! – búgta Benedict fülébe a hófehér bőrű nő. – Szabadíts meg gyorsan a ruháimtól! Olyan füledt itt a levegő.

Amanda hivatásos volt, és nagyon értette a dolgát. Látszott rajta, hogy szereti, amit csinál. Főleg ha sok-sok dollárt kereshet vele. Benedictnek csak az volt a baja, hogy már negyedszer feküdtek össze, és még mindig nem sikerült teherbe ejtenie. Az csak a kisebbik probléma volt, hogy a foglárak egyre többet kértek a hölgy becsempészéséért. A nagyobb gond az volt, hogy bármelyik nap halálra ítéltették az Első Állami Bank kirablásáért. Benedict bármennyire is próbálta felidézni a szellemek jóslatát, nem emlékezett olyan végkifejletre, hogy a halálsoron végzi.

– Én hatalmas csirkefogóm! – kiabálta Amanda.

Benedict mindent megtett a siker érdekében, és végre eredménnyel zárult a *szabadulási kísérlete*.

1900–1914., Kentucky

Néhány hónapos kreol bőrű kisbabatestben találta magát egy gazdagon berendezett, díszes szobában. Atagulka a közelében üldögélt egy kispárnázott hintaszéken. Benedict legszívesebben a nyakába ugrott volna abbéli örömeiben, hogy újra látja, de tudta, hogy még felülni sem lenne képes. Ha legalább üdvözölhette volna őt! Atagulka kívül csak egy ismeretlen, meglehetősen ronda nő mutatkozott a szobában, aki látogatásai alkalmával tisztába tette, megetette és egy csörgővel unottan hadonászott az orra előtt.

Ezt nem fogom sokáig bírni, gondolta Benedict. Nem emlékezett rá, legutóbb mennyi idő után volt képes az értelmes beszédre, de türelmetlenül várta a pillanatot.

Egyik nap, amikor az indián a hintaszékében üldögélt és pipázgatott, annyit mondott:

– Atagulka!

Az öregember ijedtében elejtette a pipát, és majdnem hanyatt esett a székkal.

– Föld és Levegő szellemei! Tényleg te vagy az, Benedict? – kérdezte

örömkönnyekkel küszködve. – Már azt hittem, hogy csak kitaláltad az egészet. Azt hittem, hogy feláldoztad magad, hogy gazdaggá tegyél. Hónapok óta próbálok beszélni veled, de mindeddig csak egy nyivákoló kakimanó voltál.

Benedict elnevette magát.

– Ahogy megmondtam, újjászülettem. Úgy érzem, mintha legalább száz évet aludtam volna.

– Alig telt el több egy évnél. Akarod tudni, mi történt ezalatt? – kérdezte Atagulka, és meg sem várva válaszát, hosszan mesélni kezdett.

Az indián Benedict halála után észak felé vette az irányt és Kentuckyba költözött. A pénzből egy farmot vásárolt Louisville-től jó tíz mér-földnyire délre, és szarvasmarha- meg lótenyésztésbe fogott. Mostanra több száz szebbnél szebb lova volt. És ha ez még nem lett volna elég, Louisville-ben egy héttel ezelőtt tartották a dohánygyára megnyitó ünnepségét. Benedict sosem gondolta volna, hogy a farkasokkal és fákkel társalkodó indián ennyire érthet az üzlethez. Atagulka ezt követően Amandáról beszélt. Amint világra hozta gyermekét, és megkapta érte a fizetsége másik felét is, többé nem érdekelte, mi lesz a csecsemő sorsa. A cseroki sámánra bízta, aki szoptatós dajkát fogadott mellé.

– Ezt a dajkát nem akarom még egyszer látni – mondta Benedict haragosan, majd megenyhülve így szólt: – Most ünnepelni szeretnék! Hozz whiskey-t, kérlek!

Benedictnek elég volt egy-két korty, a többit a társa itta meg. A Zöld-hegyi közös kalandjaikról beszélgettek, aztán az alkohol hatására egy idő után már csak révetegen néztek maguk elé, és hamarosan elnyomta őket az álom.

Benedict a szoptatódajka zsörtölődésére riadt fel.

A nő válogatott káromkodásokkal szidta az indiánt, aki a székről félig lecsúszva békésen szunyókált.

Benedict nem sokáig bírta hallgatni a nő rikácsolását.

– Takarodj a házból, rusnya banya! – kiáltott rá alkoholgőzös fejfel.

A szoptatódajka riadtan nézett rá, és keresztet vetett.

– Én vagyok az antikrisztus és felfalatlak a Sátánnal, ha nem kotródsz el tüstént! – folytatta Benedict gondolkodás nélkül. Az asszony sikoltozva elviharzott. Soha többé nem látták.

Ezentúl Atagulka segített neki mindenben, amire egyedül nem volt

képes. Ideje nagy részében szórakoztató könyvek felett görnyedt. Kedvencei Mark Twain-től: Huckleberry Finn és Tom Sawyer kalandjai voltak, amiket több tucatszor is elolvasott. Emellett nyelveket tanult: spanyolt, franciát, németet. Hihetetlenül könnyen ment neki. Olyan érzése volt, mintha valamikor régen már beszélt volna ezeket a nyelveket.

Benedict kérésére Atagulkalu felvette a kapcsolatot egy nyelvészsel, hogy utánaérdeklődjön, találkozott-e valaha is az emegir kifejezéssel. A válaszlevélre nem kellett sokat várniuk. Az emegir egy réges-rég kihalt nyelvet takart, melynek Julius Oppert, egy francia-német asszirológus az akkádok után a sumér nevet adta. Utoljára körülbelül négyezer évvel ezelőtt használhatták, és alig néhány évtizede fedezték fel, hogy egyáltalán létezett. Azt azonban, hogy hogyan kell kiejteni a sumér ékírás jeleit, még nem fejtették meg.

Benedictet sokkolta a hír. Hiszen a pennsylvaniai kocsmároshoz, Tom Foresterhez ezen a nyelven beszélt. Négyezer év!!! Szinte beleszédült a gondolatba. Nem számított rá, hogy ilyen öreg lenne. Néhány száz év hagyján, de négyezer?! Azonnal töltött magának egy pohár whiskeyt, aztán még egyet. A következő napokat ivással töltötte.

Egy idő után megelégtelte a bezártságot. Az öreg indiánnal bejárták a birtokot, megcsodálva a ménest, az ültetvényeket és a hatalmas tavat. Louisville-be is gyakran ellátogattak, megnézni a dohánygyárat vagy egyszerűen csak az utcán báméskodni.

Teltek az évek.

1919., Kentucky

Élt mint hal a vízben. Éppúgy nem vett róla tudomást, hogy a világ megbolondult körülötte, s milliószám haltak meg az emberek a Nagy Háborúban, mint ahogy azt sem vette észre, hogy Atagulkalu homlokán a ráncok egyre sokasodtak és egyre mélyültek.

– Mindig is remek társam voltál – szólalt meg az 1919-es év egyik leghűvösebb estéjén Atagulkalu. Benedict már húzta a száját, arra gondolva, hogy az indián órákig fog papolni neki, de mindössze annyit tett hozzá: – Különleges ember vagy. A szellemek nem véletlenül ajándékoztak meg az újjászületés képességével. Hogy mit kezdesz ezzel az adománnyal, csak rajtad múlik.

Benedict egy vállrándítással nyugtázta a hallottakat, majd gyorsan elköszönt. Bepattant a vadonatúj Fordjába, és elszáguldott. Vártak rá a louisville-i kocsமாக és szajhák.

Atagulka aznap éjjel elutazott a szellemvilágba, és többé nem tért vissza.

– ◇ – ◇ – ◇ –

Minden bútor, minden jószág, a ház, a tó és az ültetvény Benedictet a cseroki sámánra emlékeztette. Nem volt többé maradása. A temetés után intézőkre bízta a birtokot, majd hajóra szállt, és meg sem állt Európáig: London, Amszterdam, Párizs és így tovább. Hosszú éveken keresztül utazott. Alig volt egy-két hely, ahol néhány hétnél tovább maradt volna.

Egy idő után olthatatlan vágy fogta el, hogy keletre utazzon. Rövidesen áthajózott a Boszporusz-szoroson, és hét év alatt bejárta Ázsiát. Az egyik tibeti kolostorban mélyen beleásta magát a buddhista tanokba, amelyek szerint a halála után mindenki újjászületik. Benedict számára érthetetlen volt, hogy ezek az emberek azért küzdenek, hogy kilépjenek ebből a körforgásból és megakadályozzák az újabb megszületésüket.

– Olyanról hallottatok-e, hogy valaki a saját fiában születik újjá, mégpedig úgy, hogy mindenre emlékszik az előző életéből? – szegezte a kérdést a tibeti szerzeteseknek.

– Nincs örök tudat, amely életről életre vándorolna – felelték. – Ugyanúgy, ahogy az utolsókat pislákoló gyertyacsonkról átkerül a láng egy újra, függő kapcsolat van az egymást követő életek között, de sosem azonosak.

Akkor én tudok valamit, amit ti nem, gondolta Benedict, de a választuk ellenére két évig ott maradt, hogy megismerje a tanaikat, meditációs gyakorlataikat és legfőképp hogy megértse, miért nem vágnak az újjászületésre.

Bár a Kentuckyból érkező táviratok egyre romló anyagi helyzetére figyelmeztették, mégsem akart hazautazni Amerikába. Újabb tetemes pénzüsszeget küldetett magának. Repülőt bérelt, és hamarosan már Afrika végtelen homokdűnéiben gyönyörködött a gép ablakából. Megpillantva a távolban a piramisok csúcsait, jóleső izgatottság töltötte el.

Néhány napos városnézés után délre hajózott a Níluson Egyiptomon és Szudánon át Ugandáig, egészen a Fehér-Nílus végéig. Ott vezetőt és

teherhordókat bérelt, és fáradalmas gyalogútnak vágott neki a kontinens belseje felé, Belga Kongóba.

1932-ben tért vissza Kentuckyba, maláriától szenvedve, jobb lábát térdtől lefelé elveszítve.

– Ha láttátok volna, hogy járt az oroszlán, őt sajnálnátok, nem engem – mondogatta, és a maláriától vacogva arra gondolt, hogy ideje lenne újjászületnie egy ép testben.

A gazdasági világválság következtében a dohánygyára tönkrement, és bár a ménes és a birtok még megvolt, egyre jobban eladósodott. Az első teendői egyike volt, hogy kirúgta az intézőket, és olyan hatalmas hiteleket vett fel, amekkorákat csak tudott. A pénz nagy részét elrejtette, a kisebbikből viszont házat vett az egyik szolgáloja számára.

Több mint tizenöt éve dolgozott a birtokon egy Mafalda nevű szobalány. Kinézetre nagyjából egyidősek lehettek. Kerek, pirosposzsgás arca meglehetősen csúnya volt, és zömök termete sem tette vonzóbbá. Ráadásul szegény nem egyszerűen ostoba volt, hanem tényleg gyengeelméjű. Ugyanakkor lelkiismeretesen dolgozott.

– Mafalda! – szólította meg, miközben a nő a kötést cserélte a láb-csonkján. – Úgy döntöttem, hogy elveszlek feleségül. Mit szólsz hozzá?

– Jó – egyezett bele Mafalda habozás nélkül.

– Kapsz egy szép házat, ami csak a te neveden lesz. Gyereket fogsz nemzeni nekem, aki nagyon okos lesz, és már egészen kicsi korától kezdve azt fogod csinálni, amit mond neked. Megértted?!

– Jó – ismételte meg Mafalda.

Gyors, szolid esküvőt tartottak. Benedict egészsége folyamatosan romlott, ezért mindent megtett, hogy minél előbb teherbe ejtse Mafaldát. Több mint egy hónap próbálkozást követően az egyik este, miután magáévá tette feleségét, elsötétedett előtte a világ.

1934–1999., Egyesült Államok

Tudta, hogy még nem ébredt fel, és minden, amit lát, álom csupán. De nem akármilyen álom volt: múltja részletei, amelyeket sok-sok évvel ezelőtt a szellemek mutattak meg neki Atalgulalu barlangjában, most törtek felszínre a tudata mélyéről. Krokodilállkapocsból készült fejfedőt viselt, testét pedig leopárdbunda borította. Ő volt Etana, a népek pásztora,

aki minden országban megszilárdította hatalmát a vízözön utáni első királyságban. Etana, az újrafeltámadó, aki 1560 éven keresztül uralkodott, aki előtt még az akkádok királya is meghajolt. Százezrek szolgálták, és minden asszony a rabszolgája volt.

Verejtékben fürödve tért magához a fülébe duruzsoló Mafalda karjaiban. A louisville-i kis házban voltak, amit az asszonynak vett ajándékba.

Jobb lett volna, ha örökre elzárva marad a múlt, gondolta Benedict, és az sem vigasztalta, hogy újjászületve visszakapta mindkét lábát. A fejében még most is ott kavargott ezer és ezer ember összerosódott képe, akiknek a sumérok uralkodójaként a halálát okozta, és száz meg száz asszony alakja, akiket meg akart menteni a haláltól, de nem volt képes rá.

Legközelebb csak félve mert elaludni. Azonban nem háborgatták újabb álmok. A sumér képek halványulni kezdtek, bár sikerült őket visszazárnia elméje legtávolabbi zugába, a határtalan ürességgel, amit hátrahagytak, nem tudott mit kezdeni. Az elrejtett kisebb vagyonnak köszönhetően pénzben nem szenvedtek hiányt. Benedict gyerekkorának eleje rádióhallgatással telt, gyakran fel sem kelt az ágyból. Hétéves korára annyit változott a helyzet, hogy a rádiót tévére cserélték. Iskolába nem járt, egy idő után azonban elkezdett utazgatni – az első években Mafaldával, tizennégy éves korától egyedül.

Tizennyolc éves korára szembesült vele, hogy már a nők sem érdeklík igazán. Néhány perces örömforrásokká degradálódtak számára, semmi több. Fáradt volt és reménytelenül csüggedt. Nem találta a helyét a világban. Éjszaka kocsmákba járt, nappal aludt.

A pénze elfogyott. 1984-ben, újjászületésének ötvenedik évfordulóján munkát kellett keresnie, hogy eltartsa magát. Álláskeresés közben az egyik lepukkant pubban összeismerkedett a filmiparban dolgozó George-dzsal, aki megemlítette, hogy egy nagyszabású filmsorozatra keresnek statisztákat, és viszonylag jól fizetnek.

A forgatásra Benedict meglehetősen ittasan érkezett. A kék egyenruhák láttán azt kérdezte az egyik színésztől:

– Miféle film lesz ez?

– Észak Dél ellen. Az amerikai polgárháborúról szól.

– Azt látom én is! – üvöltött rá. – De milyen vállpántot visel az a szerencsétlen?! Azon a másikon meg milyen kalap van? Ott azt látod mellette? Hát hogyan tölti meg a fegyverét?! – kiabálta, és odarohanva

hozzájuk elkezdte szapulni őket. A kalaposról még a fejfödőjét is leverte haragjában.

Két biztonsági őr megragadta, és a kijárat felé vonszolta.

– Álljanak meg! – kiáltott utánuk egy öltönyös fiatalember, akiről Benedict később megtudta, hogy producer és társrendező. – Maga nagyon jártas lehet a történelemben – jelentette ki.

– Igen, mondhatni magam vagyok a történelem – felelte morcosan Benedict.

– Engedjék el! – szólt rá a férfi az őrokra, majd a részeg alak felé fordult. – Jöjjön velem! Beszéljünk egy kicsit!

A beszélgetés végére Benedict két állással is gazdagodott. Szakmai tanácsadó lett, illetve a statisztamunka helyett egy jelentős mellékszerepet is kapott – egy északi polgárháborús katonát kellett eljátszania. Az alakítása olyan hitelesre sikerült, hogy még Oscarra is jelölték a legjobb mellékszereplő kategóriában, amit ugyan nem nyert meg, de ugródeszka volt későbbi filmes karrieréhez. Néhány kevésbé emlékezetes szerep után a nagy áttörést az 1992-es év hozta meg neki. A Drakula főszerepét elhalászva Gerry Oldman elől, lélegzetelállító alakítást nyújtott a halhatatlan vérszívó bőrébe bújva. Azonban hiába lett újra piszkosul gazdag, szemernyit sem volt boldogabb. Még a hírnév sem segített rajta. Mi volt ez a rivaldafény ahhoz képest, amit a sumérok istencsászáráként élt át? Nem mintha a hatalom nagyobb örömet szerezhetett volna neki.

Már reggel a whiskey-s üvegért nyúlt, és lefekvésig le sem tette.

1994-ben az egyik iszogató alkalmával szóba elegyedett egy féllábú alkoholistával. A nevét nem jegyezte meg, de amiről beszélt, nagy hatást gyakorolt rá.

– A balesetemig nálam boldogabb ember nem létezett – magyarázta a férfi. – Egymás után hódítottam meg a magasabbnál magasabb hegy-csúcsokat. En mondom, szükségünk van arra, hogy veszélyes helyzetbe keveredjünk. Csak akkor érzed, hogy igazán élsz, amikor tudod, hogy bármelyik pillanatban meghalhatsz.

A volt hegymászóval folytatott beszélgetése után Benedict ittasan szállt be Chevy Impalájába, és örült ámokfutásba kezdett. Sikerült lehagynia egy suhancot egy Forddal, és emiatt hosszú idők óta először újra elégedettnek érezte magát. Innentől fogva mindenbe belefogott, amit egy kicsit is veszélyesnek talált: ejtőernyőzés, repülőgép-vezetés...

2000., New York, Manhattan, Szentháromság-templom

Szokták mondani, hogy a halál pillanatában az ember előtt leperreg az élete. Benedict biztosra vette, hogy számára a majd' hatvan méter zuhanás, míg a tetőről a Wall Street aszfaltjába csapódik, erre nem lesz elegendő.

Egy-két arasznyival előrébb lépett. Cipője orra átnyúlt a perem felett. Lenézett a mélybe. Az utcán a korai idő ellenére is nyüzsgöttek a járókelők. Senki sem vette észre, hogy a templom tetején álldogál. A hűvös szél vadul csapkodta kabátját. Megremegett.

Már jól tudta, mit keresett 1860-ban a pennsylvaniai Szent Patrick templom tetején. Ha akkor elég bátor volt, hogy megtegye, amit akart, most is sikerülni fog. Csak egyetlen lépés, és vége mindennek. Egyetlen lépés.